

Cartes

Per a en Carles

i l'«Alba»

Roser Frigola i Macià. girona.

En la vesprada hivernal ventosa, brillant i claríssima, embolcallats per les pedres seculars de l'absis de Santa Maria dels Turers de Banyoles, els components del Grup Alba, vint-i-dos anys després dels darrers concerts, revifien entorn del seu director Carles Bernús un ram variat de records tot enlairant els xiuxiueigs de cadascuna de les seves flautes en una única melodia que té tots els ingredients de bona música. Perquè, tal com el mateix Carles els reclama, no han vingut a tocar, han vingut a interpretar. Això és: han vingut a donar retalls dels seus records del Yesterday més pregon; han vingut a «imaginar» amb Lennon com seria el món si ens donéssim la mà com ells fan ara aquí amb la seves flautes; han vingut com «in the mood», posant-se en forma només havent fet tres assajos i amb vint-i-tants anys de no haver tocat junts. I tot i les singladures personals vers Itaca, avui el clam per a un retrobament musical els ha propiciat una recalada en el sentiment compartit de l'amistat. Han respost amb una sola veu universal de la música apartant per aquesta ocasió –que s'ho valia– qualsevulla altre cant de sirena.

Una vuitantena de noms que per aquesta tarda s'han tornat a dir Alba, com abans i com sempre. Hi ha hagut una referència molt significativa a l'absència d'un dels membres, malauradament recalat fa un cert temps en port d'arribada. Des dels Maristes de Girona i des de l'Alsies de Banyoles malgrat cada avatar personal han prioritzat el record de bon mestratge que en Carles Bernús va exercir com un sacerdot. I ho porta escrit a la pell i es nota en la seva actuació amena i pedagògica quan explica que El cant dels ocells és una nadala que no ha de ser utilitzada en ocasions luctuoses. De tant en tant, mentre ressonen les melodies que varen cohesionar grups i mestre, els oients embadalits i fidels podem observar com els rajos de sol es filtren pels vitralls gòtics acolorits, i, la potència dels colors vivificats per la transparència dóna un relleu afegit al concert. Les tonalitats van disminuint a mesura que el dia cau. Però el caliu que hi ha dins es va fent cada vegada més acollidor i amè: els aplaudiments no es poden contenir després de cada peça i en l'emoció de l'acte els músics dediquen una onada molt emotiva al mestre que els va saber infondre valors mitjançant la música en una època adolescent no sempre fàcil.

Ha sonat la Serenata a la llum de la lluna i El pont sobre aigües tèrboles, i L'himne a l'alegria. També el Noi de la mare que s'adiu amb els dies nadalencs de la data del concert. Totes aquestes peces que en Carles ha arranjat especialment per a l'ocasió, perquè cada instrument tingués un protagonisme equilibrat i el conjunt resultés d'una excel·lència envejable, són les peces més representatives del repertori habitual del Grup Alba i en l'hora llarga, que s'ha fet curta, els músics s'han trobat com si el darrer concert hagués estat ahir i una nova trobada fos a l'abast de tots.

Els familiars i amics, els oients, en l'església curulla, ens hem sentit com en altres temps, també, integrats en projecte d'aquest retrobament d'emotivitat manifestada en abraçades i salutacions disteses. Per tot us donem les gràcies, Carles i Grup Alba. I bon 2015!

Metàfora

àngela ferrer i mató. girona.

Que no anem gaire bé en cap sentit i això passa a tot el món ho pot demostrar o millor dit ens està dient que estem en un camí equivocat, la caiguda després de només! 19 dies després de ser col·locada l'escultura aixecada a Mons (Bèlgica) i que representava ni més ni menys que el món de la cultura, una metàfora ben clara.

Mons fou triada com a capital de la cultura, però com que no sembla que aquesta, en cap sentit sigui protegida arreu del nostre món materialitzat i electrificat, la seva representació diu: no! i s'esfonsa! Fins i tot les coses inanimades ens volen obrir els ulls. Un món que dóna poc valor a la cultura en general, a l'ètica que en forma part i desprestigia tot el que té a veure amb coneixements morals i bàsics està abocat a la desaparició. Així va passar amb el Gran Imperi Romà i nosaltres ens hi apropem perillosament. Pregunteu mots bàsics de geografia, d'història, de ciències de la natura... a qualsevol vailet d'una edat en la qual nosaltres fins i tot estudiàvem llatí, no diferenciàvem ciències de lletres i totes les assignatures eren obligatòries i us auguro una bona sorpresa. No saben res! I s'ha gairebé eliminat la filosofia que només el nom ja ens indica que l'estudien els amics de la saviesa. Ara molta electrònica i para de comptar. Sense llibres i si l'ordinador s'encalla (cosa força freqüent) ni es pot fer el que l'escola mana com a deures o estudi.

També sembla que l'escultura era preciosa, feta de fustes fluorescents, però ha volgut advertir-nos que la cultura en majúscules s'està diluint.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/01/02/cartes/703973.html?utm_source=rss